

Simonfy József

MÁR CSAK

Az öregség hálójában
Minél jobban vergődöm
Annál inkább tapad rám
Kit érdekel élsz-e
Meghaltál
Kutyám két lábra áll
Mintha imádkozna
Annyira meglep állati
Gyöngédségével
Köztem és köztem
Bolygók közti hidegség
Adj nekem egy szót
Mondhatót mely épp
Azt mondja ki
Hogy nincs mit mondani
Már csak itt érzem jól
Magam ezen az isten
Háta mögötti helyen
Ahol a varjú károg
Nem kap lélegzetet

TISZTA

Tiszta vagyok tiszta
Mint egy könnycsepp
Halálomon sem vigadok
Múltam beomlott maga
Alá temette jövőmet
Lakat csukódom magamra
Ihletem se múzsám

Harapós a hold ma
Félrehúzódva a világtól
Csak úgy dől belőlem
A szomorúság
Sok bennem az üres hely
Kihálnak érzéseim
Rémálmokban élek
Egy-egy szó úgy telibe talál
Ingemen vér üt át
Nincs szörnyűbb
Mint a másik halálára
Várni hogy jobb legyen
Zötyög velünk az éjszaka
Mely zsúfolásig megtelt
Holdfűrész fűrészeli
Csöndünket
A holnap embere
Nem fog énekelni arról
Ami lesz ami elmúlt
Legborzasztóbb nem fog
Hiányozni senkinek
Vers tánc zene
Arcukon mosoly se düh
Lélek minék
Belőlem féregként
Fordul ki az értelem

AZ ÉLET ÁRNYÉKÁBAN

- *karcok* -

TOJÁS

tojás alakú kő több tonna
naphosszat tűz rá a nap

hallom megrepedt izgatottan
várom mi fog kikelni

ZSÍRFOLT

falon hatalmas zsírfolt
mintha köpőléggy volna
hullámzó dongása repülés
utáni vággyal tölti
be a házat

SOHA TÖBBÉ

gyermekkorban fölrúgott
labdák nem hullanak
le soha többé

VALAKI

valaki ül a terített asztalnál
ízlelgeti az ünnepi vacsorát
az étel én vagyok
aki szájában forgatja
asztán kiköpi az is én

NINCS

nincs szörnyűbb mint
egymás halálára várni
hogy jobb legyen